

РЕШЕНИЕ

№ 27767

гр. София, 19.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в
публично заседание на 18.08.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7652** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Образувано е по жалба на З. Ш., гражданка на Т., против Решение № УПВР-32/08.07.2025 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет /МС/. Изложени са твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение. Същото било постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Не била възприета правилно изложената бежанска история. Нямало как молбата да бъде неоснователна на първите две основания – чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ, тъй като били взаимноизключващи се. Интервюиращият орган се бил произнесъл като в процедура по общия ред, извън своята компетентност. Моли решението да бъде отменено, а преписката – върната за ново разглеждане.

В съдебно заседание жалбоподателят З. Ш., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли да бъде уважена по съображенията, изложени в нея. Анализът, който бил направен, бил формален и въпреки че били налице предпоставките за предоставяне на международна закрила, това било отказано.

Ответникът Интервюиращ орган при ДАБ при МС /М. С./, редовно призован, не се явява и не се представлява. С писмено становище моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Изследвана била обстановката в Република Т.. Твърди, че жалбоподателката мотивира молбата с проблеми от битов характер – баща я принуждавал да сключи брак с мъж, който не иска. При това преминавайки през С. и България, е заминала за Ф. при сестра й, но тя не й помогнала, тъй като баща й се намесил. Допълва, че се касае за икономически мигрант, а не – за лице, което се нуждае от закрила. Пзовава се на Решение от 03.04.2024 г. на МС относно това, че Република Т. е

сигурна страна по произход. Оспореният акт бил издаден законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно призована, дава заключение, че оспореното решение е законосъобразно, поради което жалбата следвало да се отхвърли като неоснователна.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 20.06.2025 г. З. Ш. - гражданин на Т., е поискала международна закрила в Република България, на която дата чужденецът е регистриран като лице от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], Т., ЛНЧ [ЕГН], етническа принадлежност – кюрд, религия – мюсюлманин, семейно положение – неомъжена, образование – висше, професия - счетоводител. В приложение към регистрационния лист е вписано, че родителите ѝ заедно с четири от сестрите ѝ са в Т., една от сестрите ѝ и брат ѝ са във Ф., а едно от сестрите ѝ – в Я..

На 25.06.2025 г. е проведено интервю с З. Ш. в условията на ускорено производство. Напуснала Т. и отишла като турист в С., откъдето получила шенгенска виза. Било около края на ноември 2024 г. Визата получила от Българското консулство, след което дошла с трафикант в България. Закарали ги на летището, след което се качила на самолета за Ф., като кацнала в Х. на шести декември. Сестра ѝ дошла да я вземе, но тъй като визата била за 25 дни, я откарала в полицията да подаде молба за закрила. По-късно сестра ѝ казала, че не може да я издържа, и затова отишла в лагер за бежанци, където останала повече от 2 месеца. Твърди, че баща ѝ принудил сестра ѝ да не се грижи за нея. Заявява, че е отишла във Ф. при психолог, имала психични проблеми, но полицаите ѝ били казали, че има отказ заради идването ѝ от България. Впоследствие останала при тях срещу подпис веднъж седмично. Подала документи за сключване на брак с мъж, който я посъветвал за това, за да не я върнат. От полицията ѝ казали, че ще я върнат независимо от сключения брак. Момчето заявило, че се отказва, вкл. и поради това, че баща ѝ я е поискал от него във връзка с традициите им, свързани с женитба. Баща ѝ се ядосал повече. Тя не работила, издържала се с 300 евро, които ѝ давали. Останала отново при сестра си, но не отишла да се подпише един път, тъй като я болял зъб. На 15 юни полицаи я отвели в затворен лагер, след което я качили на самолет и върнали в България. Разказва, че целта ѝ била да отиде във Ф., тъй като сестра ѝ обещала да се грижи за нея, поради което и преминала от Т. в К. със самолет, след това с автобус до М. като туристи и накрая С., като минала всички пунктове легално. Не била арестувана или осъждана. Не била имала проблеми заради етническата си или религиозната си принадлежност. Не членувала в политическа партия или организация. Твърди, че баща ѝ бил причината да напусне Т., защото я принуждавал да сключи брак с мъж, с който не иска. Биел я, счупил ѝ носа, предлагал ѝ да сключи брак с мъже, които я отвращават, разведени мъже. Тя била влюбена в момче, за което баща ѝ не знаел и което ѝ обещавала да се оженят и избягат заедно. Имали интимна връзка, но това момче избягало. Понеже била безчестена, не можела да сключи брак с друг. Помислила да избяга или да се самоубие, или да убие баща си, но я било страх от Б.. Сестра ѝ казала, че ще ѝ помогне, поради което отишла в А. и взела виза /даже на снимката се виждало как едната ѝ страна е подута/. Тогава започнали психичните ѝ проблеми. Баща ѝ си стоварил злобата върху нея, тъй като всичките ѝ сестри били избягали от него. Твърди, че ако бъде върната, баща ѝ ще се опита насила да я омъжи, а ако разбере, че не е девствена, ще я убие. Добавя, че баща ѝ имал 14 братя и сестри, но никой не я подкрепил. Искала да остане жива, да живее добре и да не бъде върната в Т..

Въз основа на гореизложените факти, справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС относно Република Т. от 20.06.2025 г. с Решение № УПВР-32/08.07.2025 г. на М. С. -

интервюиращ орган при ДАБ при МС, се отхвърля молбата за предоставяне на международна закрила на З. Ш. като явно неоснователна.

Решението е връчено на адресата му на 11.07.2025 г.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 7-дневен срок съгласно чл. 84, ал. 2 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен административен орган - Интервюиращ орган при ДАБ при МС, на основание чл. 70, ал. 1 във връзка с чл. 48, ал. 1, т. 10 ЗУБ /заповед на Председателя на ДАБ – л. 15/, в установената писмена форма, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

На второ място, производството за предоставяне на международна закрила е образувано с регистрирането на З. Ш. като чужденец по подадена от нея молба за международна закрила /чл. 68, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 4, ал. 2 ЗУБ/. Изискано е становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ въпреки разпоредбата на чл. 58, ал. 10, изр. Второ ЗУБ. В действителност становището на ДАНС е задължително за административния орган, но единствено в случаите, в които се възразява да бъде предоставена международна закрила на чужденец, който представлява заплаха за националната сигурност. В административната преписка не се съдържа становище, но евентуалното му представяне не би променило извода на органа за явна неоснователност на подадената молба за международна закрила. Този извод е формиран след анализ – налице ли са предпоставките по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, и представлява ли Република Т., от която идва молителят, сигурна държава по произход. Проведено е интервю, в хода на което са изяснени всички факти и обстоятелства във връзка с подадената молба, а на молителя е предоставена възможност да даде подробни обяснения, да представи допълнително доказателства, като изрично е посочено, че текстът на протокола е преведен на разбираем език, не са съществували комуникативни пречки, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него, което е удостоверено с подписите на интервюиращия орган, на преводача и на лицето, търсещо закрила. Не се установява необходимостта от провеждане на допълнителни интервюта на основание чл. 63а, ал. 5 ЗУБ. Интервюиращият орган обективно и безпристрастно, прилагайки ускореното производство, в законоустановения срок е отхвърлил молбата на З. Ш. за предоставяне на международна закрила на основание чл. 70, ал. 1 ЗУБ. Формира се извод, че не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, които да ограничават правото на защита на лицето молител и предпоставка за отмяна на оспорения административен акт съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК.

На трето място, следва да бъде извършена преценка за законосъобразността на акта – издаден ли е той в съответствие с материалния закон и неговата цел /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4-5 АПК/.

Съгласно чл. 70, ал. 1 ЗУБ „при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна“.

Съгласно чл. 13, ал. 1 ЗУБ „молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по

чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът:

1. се позовава на основания извън предмета на този закон;
2. не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване;
13. идва от сигурна държава по произход“.

От анализа на цитираните разпоредби се обуславя извод, че липсата на условията по чл. 8, ал. 1 и 9 ЗУБ, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 ЗУБ, кумулативно с наличието на някое или и трите обстоятелства по чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 13 ЗУБ предполага явна неоснователност на молбата за предоставяне на международна закрила на чужденеца.

1. Извършена е от компетентния орган преценка на всички факти, сочени като осъществени от молителя, и писмените доказателства, представляващи административна преписка по издаването на акта, като е изследван въпросът следва ли да бъде предоставен статут на бежанец.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ „статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея“. Без значение е обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването /чл. 8, ал. 2, изр. Първо ЗУБ/. В конкретния случай 3. Ш. не е обосновала твърденията си за осъществено спрямо нея преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ. Не може да се обуслови извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ или действия на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 5 ЗУБ от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 ЗУБ. Не се констатира, че на същата са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните ѝ права, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост. Молителят не заявява да е преследван поради етническата си или религиозната си принадлежност както в страната по произход, така и в страните, през които е преминал или бил, поради което не може да се направи извод, че са налице основания за опасения от преследване. Същата не била и политически ангажирана, не била арестувана или осъждана.

Не представляват основание за предоставяне на статут на бежанец физическото и психическото насилие, които молителят твърди, че е получил от страна на баща си, тъй като те не попадат в обхвата на понятието действия на преследване по чл. 8, ал. 5 ЗУБ. В изложената бежанска история се сочат случаи, в които лицето е заплашвано или върху него е оказвано насилие от негов роднина, но без за същите да са представени доказателства. По делото не са представени и доказателства, че бащата, от който е избягала 3. Ш., е искал да я омъжи за мъж, който тя не иска, че ще я убие, ако тя се върне и той разбере, че е девствена, и че той е причината сестра ѝ да не ѝ помогне да остане във Ф.. Дори и да се приеме, че в действителност спрямо лицето е оказвано някакво насилие, не се установява причинно-следствената връзка между това насилие и влошаване начина на живеене на лицето, вкл. и доколкото се касае за семейни проблеми между хора с различни морални ценности и които проблеми, въпреки интензитета им, какъвто цели да докаже жалбоподателят, не са действия на преследване по смисъла на ЗУБ .

Следва да се акцентира и върху изявленията на 3. Ш., дадени пред Интервюиращия орган, от които следва извод, че не е бил принудена да напусне Т., а го е направила доброволно, по собствено желание. С оглед твърдението на молителя, че е подала молба за предоставяне на международна закрила в Република България, без конкретни намерения за завръщане в Т. /целта ѝ била да отиде във Ф./, се обезпечава извод, че нежеланието ѝ да се върне в държавата по произход не е обосновано от причини за основателно опасение от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 6 и 8

ЗУБ, като не се изследват предпоставките по чл. 8, ал. 7 ЗУБ.

Правилно е формиран от административния орган извод, че искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила /статут на бежанец/ следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

2. Извършена е от компетентния орган и преценка на всички факти, сочени като осъществени от молителя, и писмените доказателства, представляващи административна преписка по издаването на акта, относно въпроса следва ли да бъде предоставен хуманитарен статут.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ „хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или

2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или

3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“.

Не се доказва в конкретния случай реална опасност от тежки посегателства спрямо З. Ш. като изброените в чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Изрично е заявено от молителя, че същият не е бил арестуван или осъждан в страната си по произход /чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗУБ/. Не се установява, че той е бил подложен на посегателство /физическо или психическо/ по смисъла на чл. 3 „Забрана на изтезанията“ от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /чл. 9, ал. 1, т. 2 ЗУБ/. По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ на анализ подлежи бежанската история с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на СЕС по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. Посочено е изрично в оспорения акт, че към момента не е налице въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната по произход, както и, че за търсещият закрила съществува реална възможност сигурно и законно да пътува в района на постоянното си местоживее и може основателно да се очаква да се установи там. Оспореният акт е издаден с оглед установената от органа фактическа обстановка /чл. 142, ал. 1 АПК/. Анализът на сигурността в страната по произход на чуждия гражданин е извършен въз основа на представената и обсъдена от административния орган справка за актуалната обстановка в страната на произход от 20.06.2025 г., която представлява официален документ, чиято материална доказателствена сила по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК не е оборена. Не е оборена и материалната доказателствена сила на приетата в открито съдебно заседание като писмено доказателство справка от 05.08.2025 г., в която въпреки че са обсъдени нови факти по чл. 142, ал. 2 АПК, те не променят изводите на органа, че конкретно за чужденеца като личност не е налице реална опасност по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗУБ. Не са налице никакви данни или доказателства, които да опровергават по съдържание информацията в представените справки, които се изготвят от Дирекция „Международна дейност“ и включват обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, както и за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Още повече и, че в тези справки са цитирани независими източници на информация, вкл. и чрез посочване на интернет-страници, в които се съдържа таи информация. В случая не се установява наличието на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ – „тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“. При това са неприложими и разрешенията, дадени в решението по дело С-285/12 на СЕС. Не подлежат на

анализ и разпоредбите на чл. 9, ал. 3, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ поради липсата на каквито и да е било доводи на лицето за извършването спрямо него на тежки посегателства.

Правилно е формиран от административния орган извод, че искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила /хуманитарен статут/ следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

3. Липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, а именно – член от неговото семейство по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 3 ДР ЗУБ да има предоставена международна закрила, нито с оглед разпределената доказателствена тежест се сочат доказателства от страна на жалбоподателя, въз основа на които да се опровергае горното твърдение.

Не се сочи наличието на предпоставките за предоставяне на международна закрила по чл. 9, ал. 8 ЗУБ, а именно – по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. „Под „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. В конкретния случай такива не се изтъкват“.

В случая не подлежи на изследване приложим ли е принципът за забрана за връщане по чл. 4, ал. 3 ЗУБ.

4. Следва да се добави, че съгласно глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации, мигрантът е лице, което по причини, различни в изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер, както в случая се установява, че това е направено от жалбоподателя **3. Ш..** Последната е мигрант, а не бежанец.

5. В конкретния случай с твърденията си молителят цели получаването на международна закрила по лични причини, а не – поради наличието на някоя от предпоставките по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Този извод се обуславя и от следните обстоятелства – родителите и четири от сестрите на молителя живеят в Т., същият всъщност иска да отиде във Ф., не се яви в проведеното открито съдебно заседание, в което да изложи личната си бежанска история, да заяви и да представи доказателства, да формира доказателствени искания, което показва, че в действителност не желае да му бъде предоставена в Република България поисканата международна закрила.

6. Административният орган се е позовал и на Решение № 247 от 03.04.2024 г. на Министерски съвет, с което е приет Списък на сигурни страни на произход и Списък на трети сигурни страни по отношение на търсещите закрила. Видно от същото, прието на основание чл. 98, ал. 1 от ЗУБ, и в двата списъка Република Т. е включена като сигурна страна, т.е. и като сигурна държава на произход, която съгласно § 1, т. 8 ДР ЗУБ е „държавата, в която установеният правов ред и неговото съблюдаване в рамките на демократичната обществена система не допускат осъществяването на преследване или действия на преследване и не съществува опасност от насилие в ситуация на вътрешен или международен въоръжен конфликт“. Жалбоподателят не е оборил презумпцията за сигурност на държавата по смисъла на чл. 99 от ЗУБ, поради което следва да се приеме за установено, че идва от сигурна държава по произход, и е налице и предпоставката по чл. 13, ал. 1, т. 13 от ЗУБ за отхвърляне на молбата му за предоставяне на

международна закрила като явно неоснователна.

Заключение: оспореното решение е законосъобразно издаден административен акт, поради което и жалбата на **З. Ш.** следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

На основание чл. 172, ал. 2 АПК, чл. 85, ал. 3 във връзка с чл. 84, ал. 2 ЗУБ **Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Ш., гражданка на Т., против Решение № УПВР-32/08.07.2025 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет /М. С./.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: